

Kdaj bo grad na Kodeljevem doživel svojo renesanso

Zaradi vse pogostejših govoric in nejasnosti okrog preureditve gradu na Kodeljevem smo zaprosili za pogovor direktorja gostinskega podjetja Figovec Štefana Glavača, saj je znano, da se podjetje Figovec najresneje zanima za prevzem gradu.

NSK: Grad na Kodeljevem je v dokaj slabem stanju in prav gotovo mora vsako gostinsko podjetje, ki se zanima za kakršnokoli preureditev in prevzem, stati na trdnih nogah. Nam lahko najprej poveste vsaj osnovne podatke o razvoju poti gostinskega podjetja Figovec?

S. Glavač: Figovec vodim že 17 let, njegov razvoj pa spremljam skoraj od začetka pred 25 leti. Če ob tej obletnici pregle damo rezultate, smo lahko zadovoljni. Iz znane gostilne Figovec, ki so jo odprli v središču mesta leta 1953, smo se z leti razvili v veliko gostinsko podjetje s 120 zaposlenimi in 20 učenci v gospodarstvu. Nedvomno je prelomnico v razvoju pomenilo leto 1969, ko smo našo upravo preselili v občino Moste-Polje. V novem okolju smo bili deležni

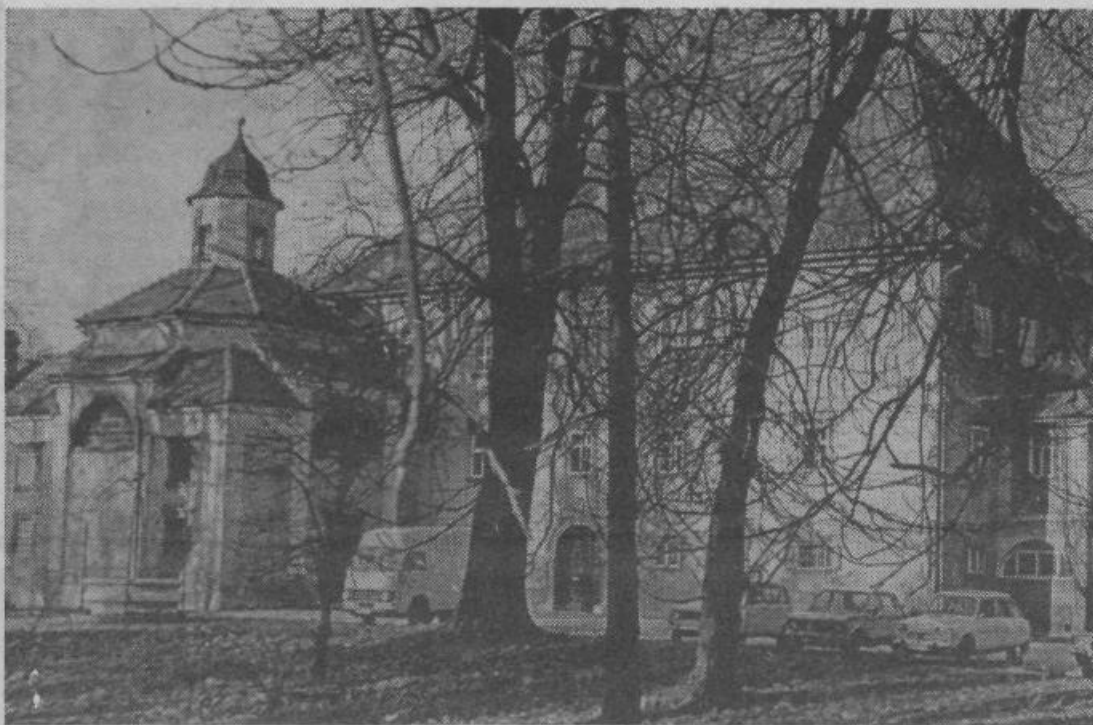
opremljeni in ob dobrih delovnih možnostih sposobni nuditi najkvalitetnejše gostinske usluge.

NSK: Torej gre za vsestransko uspešno gostinsko podjetje. Kako je torej z vašo udeležbo pri preureditvi gradu na Kodeljevem?

S. Glavač: Skupščina občine Moste-Polje je že pred leti ugotovila, da je grad posebnega družbenega pomena. To je utemeljila z naslednjimi dejstvi: grad (s kapelico) ob njem predstavlja kulturnozgodovinski spomenik, ki ga je treba ohraniti pred razpadom in preurediti v gostišče s prenočišči. Teh v občini zaradi rastočega števila prebivalstva in razvoja industrije že močno primanjkuje. Ureditev gradu bi koristila splošnemu turističnemu razvoju, pa tudi boljši izkoriščenosti športnega parka.

delovne organizacije in nekaj pomožnih prostorov. Če zmožnosti seštejemo, dobimo 30 sob z 69 ležišči, 250 sedežev v notranjih restavracijah in 160 na letnem vrtu. Ob gradu je kapelica, zdaj imenovana Jelovškova galerija. Poudariti moram, da se nikakor ne strinjamo z njenim zdajšnjim izgledom. Nameravamo ji povrniti nekdanji videz, tj. odstraniti razstavne panoje, ker menimo, da bi tako v turističnem kot kulturnem pomenu dosti polneje zaživela, če obiskovalcem ne bi bil okrnjen ogled fresk in oltarja. S tem nikakor ne mislimo onemogočiti kulturnega razvoja naše občine.

Nasprotno! V taki, dosti enotnejši notranjosti kapelice bi šele res prišli do izraza recitali ali sporedi komorne glasbe. Tu bi imeli možnost nastopa tudi uveljavljajoči se umetniki. Če bi se vendar kdaj odločili za razstavo, ne bi nasilno posegali v prostor. Ob obiskih gostov bi bila kapelica lahko namenjena posebnim, višji obliki gostinske usluge. Koncert komorne glasbe in morda pozdrav ob

vsestranske podpore in smo dosti hitreje napredovali tako po kvaliteti kot po številu naših uslug. Iz istega razloga se je sčasoma domala vsa naša gostinska dejavnost preselila v moščansko občino. Naše podjetje ima danes šest poslovnih enot. Naj omenim poleg kopališča in kegljišča v športnem parku na Kodeljevem še gostilno Krpan in pivnico Figovec, ki imata po pet zvezdic za kvaliteto. Naši lokali so na novo

»ZLATNO SLAVEJČE«

Zveza prijateljev mladine mesta Skopje vsako leto organizira pionirski festival »ZLATNO SLAVEJČE«, na katerem nastopajo cicibani in pionirji, stari od 3—14 let, večinoma solisti.

Letos je soliste spremljal orkester RTV Skopje, glavni režiser je bil Zafir HADŽIMANOV. Ob tej priliki je naša občinska ZPM vrnila obisk vzgojnovarstvenim zavodom mesta Skopje. Delegacija si je ogledala več zavodov ter življenje in delo v njih, sprejela sta jo tudi predsednika skupščine občine Čair in mestne zveze prijateljev mladine Skopje. Nadalje si je delegacija ogledala zgodovinske znamenitosti mesta in novo umetno jezero Treska.

Petčlanska delegacija se je dogovorila za še tesnejše stike in sodelovanje z vzgojnovarstvenimi zavodi, tako da bo delegacija iz vseh VVZ naše občine v večjem številu in za več dni obiskala še več predšolskih zavodov, na katerih bodo izmenjali izkušnje iz svojega dela. VERA BAJIČ

Na osnovi tega sklepa občinske skupščine je leta 1972 prevzel zadolžitev Figovec in jo vključil v svoj srednjeročni načrt. Naslednja leta se je akumulacija v gostinskih dejavnostih močno zmanjšala. Za investicije je bilo na razpolago vse manj sredstev in izvajali smo lahko le nujna vzdrževalna dela. Hkrati nam je uspelo izseliti večino od osemnajstih, v gradu živečih strank. Danes prostore začasno oddajamo v najem. S preureditvijo še nismo začeli. Projekt Ljubljana izdeluje načrte za preureditev po naših zamislih.

NSK: Kako si torej zamišljate razporeditev gostinsko-hoteljskih, dejavnosti v kompleksu gradu na Kodeljevem?

S. Glavač: Gostinsko stavbo nameravamo preurediti v hotel s prenočišči, restavracijo in letnim vrtom. Gospodarsko poslopje bi preuredili v prenočišča za športnike. Tam naj bi bil tudi tipiziran lokal, ki bi služil širšemu krogu obiskovalcev športnega parka. V tretji zgradbi pa nameravamo urediti sedež skupnih služb naše

aperitivu bi bili lahko njeni sestavni deli.

NSK: Načrti so drzni in obširni. Kako pa je z denarjem in kdaj boste začeli s preurejanjem?

S. Glavač: S skladom za razvoj družbenega standarda občine imamo desetletno najemno pogodbo za kopališče in kegljišče. Ker smo te objekte sami dogradili, smo zdaj solastniki. Gre pa za objekte športnega značaja, ki so kot taki potrebni širše družbene pomoči. Kopališče nam npr. nikoli ni prinašalo dobička. Te športne objekte bi radi izročili v upravo Slovanu, ta pa bi Figovcu vrnil vanje vložena sredstva. Našteta denarna vprašanja je treba rešiti. Pri ureditvi gradu je Figovec sedaj zmožen nuditi pet milijonov din. Združevanje sredstev bo potrebno še na občinski ravni (sredstva razvojne gospodarske skupnosti občine in TKS Moste-Polje) prek bančnih kreditov in morebitnega sodelovanja delovnih organizacij. Upamo, da bomo z deli začeli že prihodnje leto in jih v kakšnem letu dni tudi končali.

NSK: Torej se bi že leta 1980 srečali v preurejenem gradu?

Zahvaljujem se vam za pogovor, ki je približal problematiko vključevanja gradu na Kodeljevem v širši družbeni prostor naše občine.

Pogovarjal se je
DUŠAN JEŽ

Z odra ljubljanske Drame

V torek, 7. novembra, je ljubljanska Drama začela letošnjo gledališko sezono.

V režiji vodilnega jugoslovanskega režiserja Ljubiše Georgijevskega smo si ogledali dramo Dušana Jovanovića Osvoboditev Skopja — v zgodovinski okvir postavljen portret telesno in duševno trpinčene družine med okupacijo, gledan skozi prizmo razumevajočih in kritičnih oči šestletnega Zorana. Ta otrok preživlja vojni čas z materjo, teto, stricem in babico. Oče je v partizanih. Strica, ilegalca, pohabijo Bolgari — telesno in umsko. Družina umira od lakote. Mati materialno podpira družino: zaživi intimno življenje z nemškim oficirjem in plačuje moralni davek zavedne državljanke in ženske z doživljanjem grozljivih psihičnih travm. Končno je Skopje osvobojeno. Osvoboditev dá Zoranu očeta, ki se vrne iz partizanov, iztrga pa mu mater — kot izobčenka sosesčine samovoljno konča v Vardarju.

ALENKA MALENŠEK

Jesenski vrvež v drevesnici

Novembra so na Studencu v sadni drevesnici Kmetijskega zavoda Ljubljana odprli vrata kupcem. Ljubljanci so se takoj spomnili na ureditev svojih vrtov, predvsem sadovnjakov.

Tako se v studenški drevesnici iz dneva v dan, posebno pa konec tedna, kar tare ljudi (glej sliko).

Pokupijo največ enoletnih ali dveletnih jablan in hrušk, pa tudi marelic, breskev in dru-

gih vrst sadnega drevja. Pri blagajni povedo, da imajo do 130.000 din prometa dnevno. Ker je cena za drevesce povprečno 50 din, pomeni to najmanj 2600 prodanih dreves! Zaradi visokih cen sadja se očitno vse številnejši odločajo za ureditev svojih sadovnjakov, če le imajo možnost za to. Družinski proračun je tako razbremenjen, hkrati pa je vsako jesen znova na obrazih zadovoljstvo ob zorenju domačega sadja.

J. D.

Saturnus rally '78

Sredi oktobra je bila v organizaciji Saturnusa sedma dirka za prvenstvo SFRJ, ki je veljala tudi za republiško prvenstvo. O rezultatih je poročalo dnevno časopisje. Velja pa poudariti dobro organizacijo Saturnužanov, ki so dali nočnim vožnjam svoj prispevek z evropsko priznanimi svojimi žarometi. Foto TOM besedilo AM

Dostava premoga na tradicionalen način

Leto se preveša h koncu, zima je vse bliže. Mraz nas opozarja, da je skrajni čas za nakup kurjave.

Za tiste, ki je še nimajo, te dni skrbi tudi Jože Kralj, doma z Zaloške ceste. Celo življenje že vozi, in to na vse mogoče načine: najprej 10 let tramvaj, nato 21 let avtobus mestnega prometa, ves čas pa po malem razvažja tudi premog in drva.

Ko je leta 1975 odšel v pokoj, ga je predsednik Tito odlikoval z redom dela s srebrnim vencem. Ponosen je na to, saj mu pomeni priznanje za njegovo nenehno delovno in plodno življenjsko pot. Tudi zdaj, ko je že v letih, ki tolikim pomenijo preobilje časa in v katerih marsikdo izgublja zanimanje za soljudi, Jože Kralj ne miruje.

Veselega in polnega energije ga srečamo na vozu s premogom, ki ga vleče ubogljiv konjič.

»Ljudje rabijo premog,« pravi in njegov za glavo višji pomočnik soglašujoč prikima.

Tramvaj, avtobus ali konjska vprega — zdi se, da očaku Jožetu nikoli ni bilo posebno pomembno, za kakšno in kako hitro prevozno sredstvo gre. »Samo da gre naprej in da koristi ljudem!«

Ko vprega zavije z Zaloške ceste na mirnejšo pot proti Fužinam, še veselo pomaha z bičem. »Srečno!«

Kot da se ločujeta dve poti, dva življenjska načina. Po Zaloški cesti drvi avtomobili, vozniki gledajo drug mimo drugega. Kot da danes hitijo še bolj kot navadno.

D. J.

